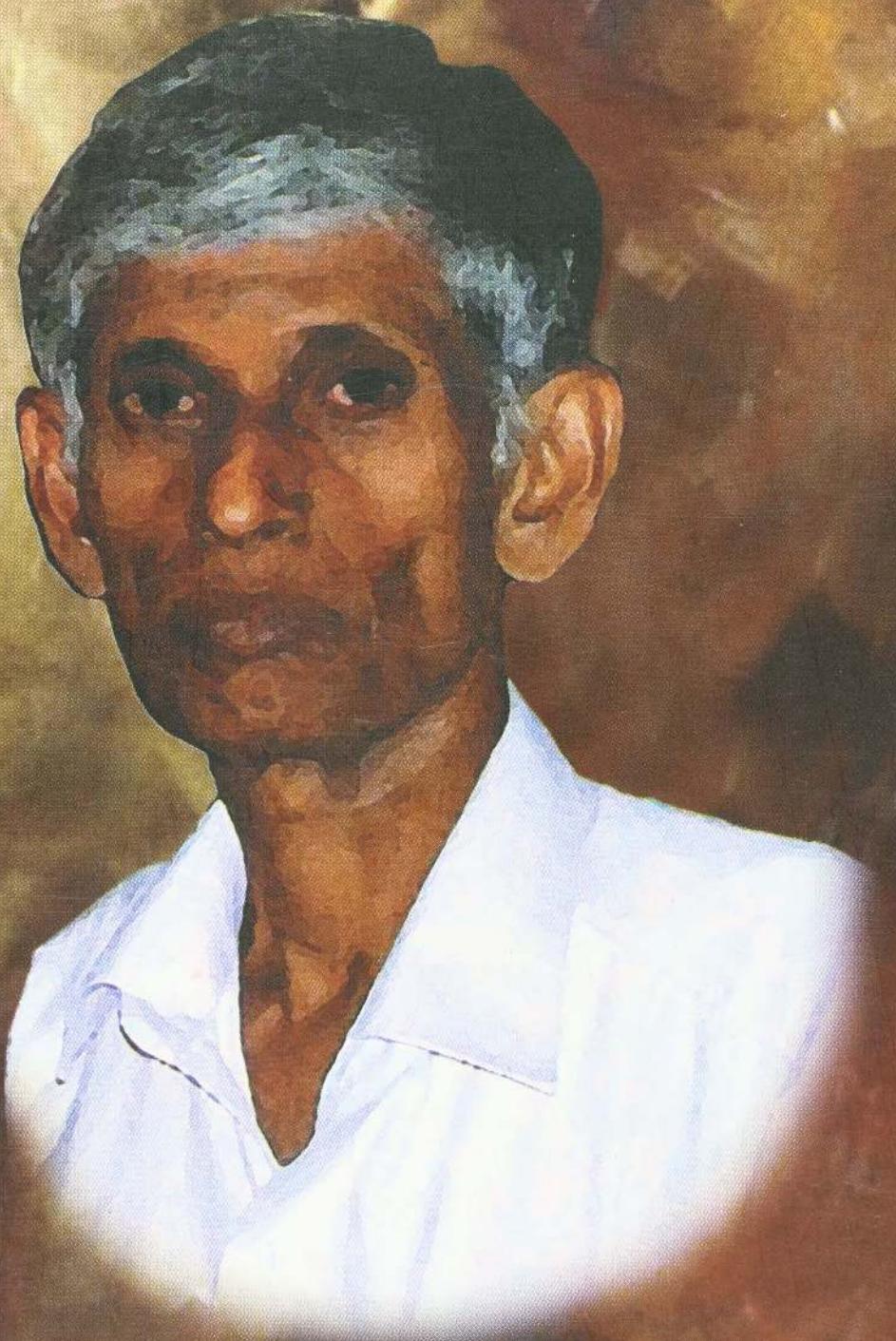

வே.ஜ.வரதராஜனின்

தீக்கங்குகள்

தொகுப்பு

வரதராஜா வித்தியாபரன்

வே.ஜ.வரதராஜனின்

தீக்கந்துகள்

தூஞுப்பு
வரதராஜா வித்தியாபரன்

சீவந்தி எவ்னியீடு

2015

தீக்கங்குகள் (கவியத்தொகுதி)

ஆசிரியர் : வே.ஜ.வரதராஜன்

முதற் பதிப்பு : டிசெம்பர் 2015

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு

அட்டைப்பட வழவழைப்பு : வ.வித்தியாபரன்

வெளியீடு : ஜீவநாதி, கலைஞர்கள், அல்வாய்

பக்கம் : 60

விலை : 200/-

அச்சு : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி

Theekankukal

(Poems)

Author : V.I.Varatharajan

First Edition : July 2015/

Copy Rights : Author

Cover design : V.Vithiyaparan

Publication: Jeevanathy, Kalaiaham, Alvai.

Pages : 60

Price : 200/-

Printers : Bharanee Printers, Nelliyyadu

யநிபுரை

கவிஞர் வே.ஜி. வரதராஜன் அவர்கள் அமரராசி, அவரின் அந்தியேஷ்டி தினத்தில் அவரின் “தீக்கங்குகள்” எனும் இக்கவிதை நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் ஆறுதல் அடைகின்றோம்.

2012 ஆம் ஆண்டு “என் கடன்” என்ற அவரின் முதலாவது கவிதைத்தொகுதி ஜீவந்தி வெளியீடாக வெளிவந்தது. தனது இத்தொகுப்பையும், தான் மறைந்தாலும் “ஜீவந்தி” தான் வெளியிட்டு வைக்க வேண்டும் என்ற தனது இறுதி ஆசையையும் அவருடனான இறுதிச் சந்திப்பின் போது என்னிடமும் என் தந்தையிடமும் கூறியிருந்தார். அவர் மறைந்த பின் அவரின் களஞ்சியத்தில் தேடிய போதுதான் அவர் தனக்கு மரணம் நிச்சயமாகிவிட்டது என்பதை முடிவு செய்து இலக்கியத்தின் மீது கொண்ட பற்றுக்காரணமாக இத்தொகுப்புக்கான பூர்வாங்க வேலைகளையும் உறுதியாகச் செய்து முடித்திருந்தார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. யார் யாரிடம் அணிந்துரை, கருத்துரை, பிண்ணட்டைக்குறிப்பு பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; தனது கவிதைகள் எச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன என்பது பற்றிய குறிப்புகளையும், கவிதைத்தொகுதியின் தலைப்பு என்பவற்றையும் எழுதி வைத்திருந்தார்.

கவிஞர் அமரர் வரதராஜன் அவர்கள் எப்போதும் “ஜீவந்தி”யின் மீது பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். தேர்ந்த வாசகனான தம்மை எழுதத் தூண்டியது “ஜீவந்தி”யே என்பதில் அவருக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது. எத்தகைய பிற

பொருளாதார பலமும் வர்த்தக விளம்பர பலமும் இன்றி ஈழத்தில் தொடர்ச்சியாக வெளிவரும் ஒரேயொரு தரமான இலக்கிய சஞ்சிகை “ஜீவநதி” என்பதை அவர் நேரிலும் தம் நண்பர் வட்டத்திலும் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

இத்தொகுப்பில், “என் கடன்” தொகுப்பில் வெளித் தெரிந்த கவிஞர் வரதராஜனின் பரிமாணங்களிலிருந்து வேறு பட்ட சில பரிமாணங்களைத் தரிசிக்க கூடியதாக உள்ளது. அவர் இன்னும் நீண்டகாலம் உயிருடன் இருந்திருந்தால், இத்தொகுப்பில் அப்பரிமாணங்களைப் பூரணத்துவமாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்க முடியும். ஆயினும், இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளிலான அப்பரிமாணங்களின் வெளிப்பாட்டில் அவர் குறையெதையும் வைக்கவில்லை என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

• அமரரின் ஆத்மா சாந்தியடைய “ஜீவநதி” இறைவனை இறைஞ்சுகிறது.

- க.பரணீதரன்

அணிந்துரை

அரியாலையூர் வே.ஐ. வரதராஜன் பழகுவதற்கு இனிய ஓர் அற்புத மனிதர். யாரும் எதிர்பாராதவேளை காலமாகி விட்டார். ஒய்வு பெற்ற பின் சில காலந்தான் ஆகியிருந்தது. ‘வரதர்’ இன்னும் சில காலம் வாழ்ந்திருக்கலாமே என்ற அங்கலாய்ப்பை அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்த வந்த பல எழுத்துலக நண்பர்கள் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

வரதர் ஒரு நல்ல வாசகர். புத்தகங்களை விலை கொடுத்து வாங்கி வாசிப்பார்; சேகரிப்பார். அவ்வளவிலமையாது தாம் வாசித்த நூல்கள் பற்றி ஆர்வமாகக் கலந்துரையாடுவார். கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர்களுடைய புனைக்கதைகள் பலவற்றை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் வரதராஜனே. கதையின் உயிரைக் கண்டு, காட்டி அவர்உரையாடக் கேட்பது ஓர் இனிய அநுபவம்.

வரதர் அவ்வப்போது சுஞ்சிகைகளிலும் மாசிகைகளிலும் எழுதிய கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன. சமூகம் பற்றிய கவிஞரின் பார்வை இக்கவிதைகளில் பதிவாகியுள்ளது.

கவிதையில் ஒரு வியப்பு அம்சம் இருக்க வேண்டும் என்பான் கீற்ஸ். “பாட்டினைப் போல் ஆச்சரியம் பார்முழுதும் இல்லையடா!” என்று கூறுவான் பாரதி. மற்றவர் காணும் உலகைத்தான் கவிஞரும் காண்கிறான். ஆனால் அவனுடைய கோணம் வேறு; பார்வை வேறு. நிறங்களைப் பற்றிய வரதராஜனின் பார்வையில் செவ்வானம், செம்மலர், நீலக்கடல்,

நீலவானம், பச்சை வயல், மங்கல மஞ்சள், வெண்புறா, வெண்டாமரை எல்லாம் வரும். ஆனால், தவிர்க்க முடியாதபடி செங்குருதி, ஆழிப்பேரலை, பச்சைச்சீருடைகள், “மா அதம்” செய்யும் மஞ்சள் அங்கிதாரிகள், விதவைகள் அணியும் வெள்ளாடை எல்லாம் வந்து இடறும்.

ஆனால், நிறங்களோடு பிறந்து நிறங்களோடு வாழும் எங்களை நிறங்கள் தாம் பிரிக்கின்றன. நீரைப்போல் நிறமற்று வாழ எம்மால் முடியவில்லையே, ஏன்? என்று சிந்திக்க வைக்கிறது. “நிறங்கள்” என்ற கவிதை.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை இரு காட்சிகள் மூலம் சித்திரித்து எம்மை அதிர வைக்கிறார் கவிஞர். படாடோபமாக நடக்கிறது ஒரு விருந்து. பட்சணங்களும் மதுவும் அரைகுறை ஆடையோடு அலையும் பெண்களும் ஒரு புறம். அடுத்த காட்சியில் ஒட்டிய வயிறும் துருத்திய விலாவும் தாயின் வற்றிய மார்பைத் தேடும் குழந்தையும் இதை விட வாசகனுக்கு ஏதும் சொல்ல வேண்டிய தில்லை.

மாபிள்களுக்கு முந்தியகாலம். இப்பொழுது முதியவர்களாய் இருப்பவர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும். விடியற்காலையில் கண் விழித்தவுடன் ஒடிப்போய் இலுப்பைக் கொட்டை பொறுக்கிச் சேகரிப்பதும், பிறகு நாளெல்லாம் இலுப்பைக் கொட்டை அடித்து விளையாடித் திரிவதும், இலுப்பைப் பழுத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு, எமக்காக கொட்டையைத் தரும் வெளவால் நாம் கண் காணாத கடவுள்.

வரதராஜனுடைய கவிதையில் காலம் மாறிவிட்டது. வெளவாலுக்குப் பதில் வல்லாறுகள் வந்ததால் மரங்கள் சிதைந்ததையும் இளந்தளிர் கசங்கியதையும் பதிவு செய்கிறார்.

இக்கவிதை, குறியீடாக, எமது சோக வரலாற்றைப் பேசுகின்றது.

பறவை இறக்கைகளைக் கொண்டு மெத்தை, தலையணைகள் செய்து பயன்படுத்தும் வழக்கம் மேனாடுகளில் இருந்த தாக இலக்கியங்களிற் படிக்கிறோம். இந்திய இலக்கியங்களில் “ஹம்சதூளிகா மஞ்சம்” குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்னத்தின் இறகு கொண்டு செய்யப்பட்ட மெத்தை என்று பொருள். இவற்றைப் பயன்படுத்துவோர் சிற்கிழந்த அல்லது செத்த பறவையைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. பறவையின் இறகு கொண்டு தன் அன்புக்குரியவளின் மெல்லுடலைத் தடவி, அவள் முகத்தில் அரும்பும் சிரிப்பை ரசிக்கும் ஒருவனுக்கு இருந்தாற் போல் பறவையின் அழுகுரல் கேட்கிறது.

காலக்கணக்கில் இப்பொழுதெல்லாம் பல வழக்கள். காலதூதர்கள் உயிர்களைக் கவர்ந்து செல்கின்றனர், கணக்கு வழக்கின்றி நீதித்தேவதையின் கையிலுள்ள தராசம் துருப்பிடித்து விட்டது. அதன்மூலமாக ஒடிந்து விட்டது.

“கரந்துறையும்

காலதூதர்களின்

கையில் சிறைப்பட்டு

உயிர்கள் காற்றில் கரைகின்றன.

மூள் ஒடிந்து

துருவேறிய தராசடன்

நீதி தேவதையும்...

கண் மூடித் துயில்கின்றாள்”

போர்க்காலத் துயரைக் கலாடூர்வமாகச் சொல்கிறார் கவிஞர்: பிரலாபமோ புலம்பலோ இதில் இல்லை. ஆனால் தராச என்ற கவிதை நெஞ்சைப் பிழிகிறது.

இதைப் போலவே “தீக்கங்கு”களும் போரையும் போருக்குப் பிந்திய காலத்தில் தமிழ்ப் பெண்கள் அனுபவித்த கொடுங்குயரையும் பேசுகிறது.

“பெருநிலக் காட்டினில்
முண்ட தீக்கங்குகள்
எங்கும் வியாபிக்கின்றன...

வனவாசத்தின் பின்னதாக
தீக்கங்குகள் சூழ்ந்தபடி
நம் குலப்பெண்கள்
தங்களைப் பொசுக்கியவாறு...”

இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி; ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவு. வரதராஜனின் “தீக்கங்கு”களும் பேரிடரும் பேரழிவும் சூழ்ந்த எம் வரலாற்றைக் கலாபூர்வமாகப் பதிவு செய்கிறது.

- சோ. பத்மநாதன்
“ஏரகம்”
பொற்பதி வீதி
கொக்குவில்

காணத்திக்குளி உருகிப் பிரவகிக்கும் சொற்கள்

சொல்லின் வீச்சில் முகம் கொள்ளும் கவிதை, அர்த்த உற்பத்தியின் வழி நவீன கவிதையாக உருப்பெறுகிறது. இத்தருணத்தில் படைப்பாளி தன் படைப்பை வாசிப்பாளனை நோக்கி நகர்த்த வேண்டிய தேவையுள்ளது. அப்படி இல்லாத போது அப்படைப்பு அதன் முழுமையை எட்ட முடியாமல் போகும். எனவே மனத்தின் ஆழத்தில் ஊற்றெடுக்கும் கவிதை யோட்டம் அகற்சியாய் கிளைத்தும் கிளைசேர்த்தும் எளிமையான சொற்களை உள்வாங்கி மென்னுணர்வுத் தளத்தில் நகருமாயின் நல்ல கவிதையாக உருப்பெறும். இதன் அகற்சியையும் விரிவையும் வரதராஜனின் கவிதையில் காணலாம். தான் முகம் கொடுக்கும் நிகழ்வுகளை எளிமையான சொற்களுக்கூடாக வித்தியாசமான முறையின் கீழ் விவரிப்பதன் மூலமும் அவற்றுக்கு மாறுபட்ட அர்த்தத்தை வழங்குவதன் ஊடாகவும் நவீன கவிதைகளைத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அளித்தவருள் வரதராஜன் முக்கியமானவர். கணவுகள் அறுபட்ட சூழலில் நிஜங்கள் தந்த அனுபவங்கள் இவர் கவிதையில், அறச்சீற்றமாய், துயரத்தின் பேரொலியாய், வர லாற்றுக்குறிகாட்டியாய் அதன் நீள் வெளிகளை கடந்து பொங்கிப் பிரவகிக்கிறது. வாழ்வின் ஊற்றாய், நிகழ்வின் இருப்பாய் தனி மனத்தின் வழியாய் பிரவகிக்கும் கவிதை தனக்கான சொற்களைத் தனக்குள் உள்வாங்கி மொழிவழி ஆழமான தளத்தை நோக்கி நகர் கிறது. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சொல் வழி இயங்கும் வரதராஜனின் கவிதைகள் மொழியின் அர்த்தங்களைச் சாத்தியமாக்குகின்றன.

“கவிதை என்பது மனிதனின் துவக்க நிலையான சுயப் பிரக்ஞை. ஆனால் இது தனிநபர் உணர்வல்ல. பொது உணர்ச்சியை மற்றவர் களோடு பங்கிட்டுக் கொள்ளும் சுய பிரக்ஞை” என்பார் கிறிஸ்டோபர் காட்வெல். சமூகம், மானுடம் போன்றவற்றில் இருந்து அன்னியப் படாது நிகழ்காலச் சமூகச் சிக்கல்களைச் சுயபிரக்ஞைக்கூடாகப் பேசும் வரதராஜனின் கவிதைகள் தன் உணர்ச்சியை மற்றவர்களோடு பங்கிட்டுக் கொள்ளும் சுயபிரக்ஞை ஆகும். மனிதர்களின் மனோநிலையை

ஆழமாக நோக்கும் இச்சயபிரக்ஞை சமகால அல்லல்களையும் துயரங்களையும் உள்வாங்கி இயங்கும் அகத்தின் வெளிப்பாடு. சமூக உண்மைகளை வெளிப்படுத்த முனையும் வரதராஜனின் அகம் கலாச்சார விழுமியச் சூழலில் உணர்வுகளை தூண்டி சமூகத்துடனான உறவை புதுப்பிக்கின்றன. ஒழுக்க கற்பிதங்களுக் கூடாக தகவமைக்கப்பட்ட வரதராஜனின் அகம் பண்பாட்டு விழுமியங்களை உள்வாங்கித் தன்னைப் புடம்போட்டுக் கொள்கின்றது. “மறைவில் சுவற விடப்பட்ட கலவி” என்னும் கவிதை இதற்குத் தக்க சான்றாகும். மனைவியை விடுத்து வழி தவறி பரத்தமையிடம் சென்ற காமுகன் தன்னுடைய இழிசெயலுக் காய் வருந்தி மனைவியிடம் மீண்டும் சரணாகதி அடைவதை இக்கவிதை கூட்டிநிற்கிறது.

மனதின் எழுச்சிகள்/மாய்ந்து போகையில்/உணர்வுகள் மீண்டன்/
மனைவியின் காலடி/சரணாகதி யெனப்/புலம்பிட விழுந்தான்;/
மாபாவம் செய்தேனேன்/மன்னிப்பு கேட்டான்/

கழுவாய் தேடுதற்கு/யாத்திரை தேடிப்/புறப்பட்டான்தீர்த்தமாட
சங்க இலக்கியம் சுட்டும் மருத நிலத் தலைவன் பரத்தமையின் பாற
பட்டுச் செல்வானாயின் அவன் தனது நடத்தைகளின் விளைவுகள்
குறித்து சிந்திப்பவன் அல்ல. தன்னுடைய செயற் பாடுகள் தன்னைச்
சார்ந்தவர்களிடத்தில் எவ்வித பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதை அறிந்து
துயரப்பட்டவனும் அன்று. தன்னலமிக்கவனாகவும் இன்பம்
ஒன்றினையே நாடி விளைபவ னாக இருக்க வரதராஜன் காட்டும்
தலைவன் தவறுக்காய் வருந்துபவன். தன் நெறி பிறழுந்தாலும் தன்
தவறை உணர்ந்து அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய நினைப்பவன்.

வீறுஉணர்ச்சிக் கவிஞர்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட இயற்கை
வரதராஜனின் கவிதையில் சமகால சமுதாய அரசியல் பாவிகமாக
உருக்கொள்கின்றது. இயற்கைப் பயன்பாட்டுப் போக்கினை ஆராய்ந்த
சி.எம்.பொளரா கூறுவதைப்போல “கவிஞர்கள் தத்தம் கவிதைக்குரிய
மூல ஊற்றினை இயற்கையில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டனர். சமுதாயத்
தோடு பின்னிப் பினைந்த இயற்கை வெறுமைக்குள் உழன்று
பொய்த்துப் போகிறது. இயற்கை பொய்த்துப் போன சூழலில் இரவைக்
கண்டு நிம்மதியற்றவனின் அகச் சலனமாக வெளிப்படும் “இரவுத்
தேவதைகள்” இருப்பதைக் கொண்டு நிம்மதிகொள்ளும் ஈழத் தமிழனின்
மனோநிலையைப் புடம் போட்டுக் காட்டுகிறது.

மேகத்தின் ஸ்கலிதத்தை எதிர்பார்த்த
குளங்கள்,

வரண்டு கிடக்கும்
 விரகதாபத்தால் ஏங்கும்
 தாமரைகள்
 வாடிச்சோரும்...
 இரவுத் தேவதைகளின்
 குளிரணைப்பில்
 இளநிலவு மட்டும்
 குளிர்மை தரும்.

உவமையாக, உருவகமாக, ஆழ்ந்த உள்ளுறையாக, குறியீட்டுப் படிமமாக இயற்கை உச்சமாக கையாளப்படும் சூழ்நிலையில் உஸ்னம் கவிந்த கோடை இரவின் குளிர்மையில் தொலைந்து காணாமல் போவதை அனுபவத்தொற்றுக் கூடாக மிக இயல்பாய் இக்கவிதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

மனிதனின் நிகழ்கால யதார்த்தத்தில் இருந்து மனித வாழ்க்கை உருவாவதால் புறயதார்த்தமும் அகுணர்ச்சியும் பரஸ்பரம் தமக்குள் முறண்பட்டுக் கொண்டு வளர்ச்சி பெறு கின்றது. புறயதார்த்தத்தின் இயங்கு நிலையில் மையம் கொள்ளும் உறவுநிலை பினக்குகளாக உருமாறி அகத்தைச் சிதைத்து அனுபவமாக வெளிப்படும் போது உணர்வுச் செறிவுமிக்க கவிதைகள் இயல்பாகக் கருக்கொள்கின்றன. கருக் கொள்ளும் பிறழ்வுகள் வெஞ்சின வார்த்தைகளாக உருமாறும் சூழலில் அதற்கு முகம் கொடுக்கும்” மனிதனின் உள்ளாந்த வெளிப்பாடே “புயலின் மையம்” என்னும் கவிதையாகும். கொடும் வார்த்தை களை எதிர்கொண்ட மனிதனின் மனப்பதிவுகள் இக்கவிதையில் பிரக்ஞஞ ழர்வமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. வார்த்தைகள் ரணமாக துயராய் உறையும் வாழ்க்கை வரதராஜன் கவிதையில் எவ்வித பிடிமானமுமற்று நகர்கிறது. அது தரும் வலி, கவிதையை ஊடறுத்துப் பாய்ந்து துயர்காவியாய் நம்முள் இறங்குகிறது.

சொல்லமுடியாத/ துயர ஆணிகளால்/ இரவும்/
 அறையப்பட்டிருக்கிறது./கலைந்த ஆடைகளுடன்/
 புரட்டிப் போடும்/ கணங்களில் -/சுயமும் காயப்பட்டு
 கருதியில் நன்கொடுத்து.

எதுவித எத்தனங்களுக்கும்/ உட்படாத வாழ்க்கை/
 ஏதுமற்றுக் கிடக்கிறது/ வெறுமையுடன்
 மனிதத்தை நேசிக்கின்ற வரதராஜனின் கவிதைகள் சமூகநீதியின்

குரலாகவும் ஓலிக்கிறது. மனிதன் தனித்துப் பயணிக்கும் சூழலில் அநீதி நிகழும் போது அதனைக் கண்டு ஒதுங்கிப் போவது அறமன்று. பணிக்களங்களில் சுயநலங்களுக்காய் நிகழும் விட்டுக் கொடுக்கும் செயற்பாடுகளும் ஒதுங்கல்களும் விபச்சாரமேயன்றி அது அறமன்று என்பதனை “ஒதுக்கல்கள்” கவிதை நன்கு உணர்த்தி நிற்கிறது.

பணிக்களங்களில் கூடு/ பதவிநிலை சார்ந்தோர்/ அகங்களிலும் சில நேரங்கள்/ ஓரங்கட்டும் நிலையே/ துருத்தி நிற்கின்றது.

சுயநலங்களுக்காய்/ அனுசரித்தல்கூடு/ ஒருவகை விபசாரந்தான் கருத்துக்களின் செறிவாக்கத்தில் முகம் கொள்ளும் இக்கவிதை தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இணைந்து வரும் சுகபயணியை விமர்சிக்கிறது. அதேசமயம் என்றுமே உண்மைகள் தூங்கிப் போகாது தர்மம் ஒருநாள் ஜெயிக்கும் என்பதையும் இக்கவிதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

“இருண்மை தேங்கிய/ உள்ளங்களின் பூச்சுகள்

“உதிர்ந்தழிந்து போக/ நிஜூபத்தை காலம்/ தோலுரித்துக்காட்டும்” மனிதனுடைய நம்பிக்கைகள், எண்ணங்கள், கருத்துக்கள் ஆகியன வற்றின் அடிப்படையில் அமையும் விழுமியங்கள் மனிதனை மேம்படுத்தும். நல்லொழுக்கம், நேர்மை, பிறர்நலம் பேணல், போன்ற இன்னோரன்ன பண்புகளை மனிதன் புறந்தள்ளும்போது மனிதகுல வீழ்ச்சியடையும் என்பதை தம் முன்னோர்களின் வழி இக்கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

ஆழத்தில் போர்த்துக்கேய, ஓல்லாந்தர் காலத்தில் கிறிஸ்தவப் புலவர்களால் விவிலியத் தொன்மமரபு தமிழில் புகுந்தது. இயேசுவின் வாழ்வும் அவரது கருத்துநிலையும் பாடு பொருளான சூழலில் ஆழத்துக்கவிஞர்கள் பலர் கவிதையில் கருத்துக்களைச் செறிவாக்கும் பொருட்டு விவிலியத் தொன்மங் களைக் கையாண்டனர். இதற்கு வரதராஜனும் விதிவிலக்கன்று.

ஓ! மேலான இரக்கமுடையவரே!

ஓ! இறைவனே!

சர்வ வியாபகம் உள்ளவரே!

நீர் எமக்களித்த அப்பங்கள்
தட்டிப்பறிக்கப்படுகின்றன.

வானரங்களும், காக்கைகளும்
மலிந்து வாழும் ஊரில்

ஒரு துண்டு அப்பத்திற்காய்
ஏங்கித் தவிக்கின்றோம்...

எமக்கான அப்பத்தையும் ரசத்தையும்
நீரே தந்து மீட்சி அருளும்
அந்திமத்தை நோக்கிநகரும்
எம் இருப்பிற்கு ஆதாரமாய்
நின் திரு அவதாரத்தினை
நிகழ்த்திக் காட்டும்

வரதராஜனின் “எமக்கான அப்பங்கள்” யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்த மக்கள் உணவின்றி பருக நீரின்றி காற்றையே தம் வாழ்வாதாரமாக்க கொண்டு வாழ்ந்து அலைந்த ஈழத்தமிழனின் வாழ்வைச் சுட்டிச் செல்கின்றது.

கவிஞர் காலதச்சன் ஆவான். காலத்தை கலைநோக்குடன் செயல்ப்படுத்தும் கைவினைஞான கவிஞர் தன் கலையை சமூகத் தளத்தில் முன்வைக்கிறான். கவிஞரின் கலைநுட்பம் சமூக வன்முறைக்கு எதிரான சாட்சியமாக வெளிப்படும் போது கவிதை கருத்தியல் சார்ந்த தடத்தில் பிரவேசிக்கிறது. தன் கருத்தினை நேரடியாக பதிவு செய்ய முடியாத சூழலில் அது படிமங்களை உள் வாங்கி இயங்குகிறது. வரதராஜனின் “விஷக்கோப்பைகள்” என்ற கவிதை நுட்பமான படிமங்களுக்கூடாக தன்னை வெளிப் படுத்துகிறது.

“அதிகாரத்தின் கற்களினால்
கட்டப்பட்ட மாளிகையின்
சுவர்களில் குருதிபடிந்திருக்கும்.
பாமரர்களால் அணுக முடியாத
மாளிகையினைநாகங்கள்
பாதுகாத்து வருகின்றன.

விஷத்தினை உற்பத்தியாக்கி
மக்களுக்கு விநியோகிக்க
செயல்திட்டம் அரங்கேறும்

குடிநீருக்காய் அந்தரிக்கும்
மக்களின் கைகளில்
விஷக் கோப்பைகள்....”

கவிதை சொற்களால் ஆக்கப்பட்டது. ஒரு படைப்பின் வெளிப் பாட்டை சொற்களே தீர்மானிக்கின்றன. சொற்களால் உருவாக்கப்படும் கவிதையின் மொழி நுண்மையானது. மொழியின் மாற்றங்கள் மாதிரி

களைப் பிரதிபலிக்கும் ஒன்றாய் கவிதை உள்ளது. கவிஞரின் அடிப்படைக்கூறான மொழி வாசிப்பவனை ஆட்க்கொள்ளும் வகையில் நேர்த்தியாக அமையும் போது கவிதை காத்திரப்படைப்பாக வெளிப் படுகிறது. வரதராஜனின் பறவையின் அழுகுரல், கனவுகளில் மட்டும் வாழும் பெண் இருளில் பயிர் செய்பவர்கள், இலுப்பை மரங்களும்... வெளவால்களும்... முதலான கவிதைகள் இத்தடத்திலேயே பயணிக்கின்றன.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் இறுதிக்கவிதை மரணத்தை பாடுகிறது. உடல் வெந்து நொந்து, நொடிந்து மருந்துகளுடன் வைத்தியசாலையில் போராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட இக்கவிதை அவரின் வாழ்வை எழுதிச்செல்கிறது. மரணத்துடன் போராடத் துணிந்தவனின் ஒப்புதல் வாக்குமூலமாக அமையும் இக்கவிதை மரணநெடியுடன் நிரந்தரமற்ற மனித வாழ்வைப் பேசுகிறது.

மரணவாசல் தவிர்ந்த/ எல்லா வழிகளும்/
அடைபட்டுக்கிடக்கின்றன/ உருக்குலைந்த உடல்
ஒட்டிக்கிடக்கின்றது

செருக்கழிந்த மனம்/ அசைபோடுகின்றது; / நியம வழிநடந்து
தேடிய தேட்டங்கள்/ அர்த்தமற்றவையாய்...

விழிந்ரீர்கடையோரம்/ தேங்கிய நிலை;/
துயரினைப் பறைசாற்றும்/ படுக்கை அருகே
பந்துகளின் துரவல்கள்/ கூரம்பாய் பாய்கின்றன.

முனை மழுங்காது பாய்ந்து செல்லும் வரதரின் சொற்கள் கவிதையாக குவியும் தருணங்களில் அவரின் அனுபவங்களே வாசகப் பகிர்வுகளுக்குரிய களங்களாகுகின்றன. கவிதையின் ஒட்டு மொத்தப் பின்னுகையும் அருட்டுணர்வின் வெளிப்பாடல்ல. அவர் கண்டு, கடந்து தரிசித்து வந்த பாதையின் உள்ளூடுகளே அவை. நேர்த்தியான சொற்களுக்கூடாக கட்டமையும் இக்கவிதை மொழி மனித வாழ்வின் மையத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழுப்பை. வாழ்வை நிதர்சனமாக தரிசித்த ஒருவனின் உள்ளப் பதிவுகள். படைப்பாக்கச்சூழலில் நம்பிக்கைத் தரும் இவ்வெழுத்துக்கள் தான் சார்ந்த இருப்பையும் கால ஒட்டத்தின் நகர்வையும் அழுத்திப் பதிவு செய்கின்றன.

தோழுமையுடன்
சி.ரமேஷ்

மறைவில் சுவற் விடப்பட்ட கலவி

நதி நீரின் தழுவல்
இதமாக விருக்கின்றது
இரவின் முயக்கத்தில்
உடல் திமிறியதால்
உண்டான களைப்பு;
ஜாமங்கள் நீண்டும்
இன்னும் இன்னுமென
கணிகை தந்த
பரவசங்கள், உணர்வை
மீண்டும் மீட்டுகின்றன;
திண்ணிய மார்பும்
சிற்றிடையழகும்
தாமரை மொட்டாய்
மன்மத மேடும்
தந்த உத்வேகமும்
தடுமாறச் செய்தன;
“கண்டவர் விண்டிலர்
விண்டவர் கண்டிலர்
என்பதாய் தொடங்கி
என்னைத் தோற்றபின்
தன்னைத் தோற்றாளா

தன்னைத் தோற்றபின்
 என்னைத் தோற்றாளா”
 எனும் படியான
 துவந்த யுத்தம் போல்
 நீண்ட கூடல்
 யாருக்கும் வெற்றிதராமல்
 சரிசமனாய்;
 நினைவின் ஆழ்தளத்தில்
 மூழ்கிய அரசகுமாரரின்
 அந்தராத்மா விழித்தது
 புலரியின் தொடக்கமதில்
 புன்ஸாடப் புறப்பட்டவன்
 கலவி தந்த இன்பத்தில்
 காலம் கடத்தி விட்டான்;
 கரையேறிப் பார்த்தவன்
 காலணியைக் கண்டிலன்
 எங்கே தொலைத்தோம்
 என நினைந்தவன்
 இரவில் கழற்றிய
 ஞாபகம் வந்தது.
 கணிகையின் அந்தப்புரம்
 பகர்ந்தது விடையினை;
 கடுகியே சென்றனன்
 களிப்புடன், மீண்டும்
 காமத்தில் திளைப்பதற்கு
 உந்துதல் பெற்றோனாய்
 காலணி எடுக்கும்
 நோக்கில் திறந்தனன்

கதவினை;
காட்சியின் விரிவு
கனலாய்ப் பொசுக்கியது;
இன்னொருவன் கையினில்
கொடியாய் கணிகை
பின்னிக் கிடந்தனள்
மனதின் எழுச்சிகள்
மாய்ந்து போகையில்
உணர்வுகள் மீண்டன;
மனவியின் காலடி
சரணாகதியெனப்
புலம்பிட விழுந்தான்;
மாபாவம் செய்தேனென
மன்னிப்பும் கேட்டான்
கழுவாய் தேடுதற்கு
யாத்திரை தேடிப்
புறப்பட்டான் தீர்த்தமாட....

இரவுத் தேவதைகள்

மேகத்தின் ஸ்கலிதத்தை எதிர்பார்த்த
குளங்கள்,
வரண்டு கிடக்கும்

விரகதாபத்தால் ஏங்கும்
தாமரைகள்
வாடிச்சோரும்.
மீனுக்காய் காத்திருக்கும்
கொக்குகள்
புழுக்களை இரையாக்கும்.

கூடல் விரும்பாத
மேகங்கள்
பத்தும் பலவுமாய் உடைவுபடும்.

இரவுத் தேவதைகளின்
குளிரணைப்பில்
இளநிலவு மட்டும்
குளிர்மை தரும்.

புயலின் மையம்

புயல் மையம் கொள்கிறது.

ஒவ்வொரு பொழுதிலும்
கருக்கொள்ளும் பிறழ்வுகளால்
நா உமிழும் - வெஞ்சின வார்த்தைகள்...

சொல்ல முடியாத
துயர ஆணிகளால்
இரவும் - அறையப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாவித அழுத்தல்களினாலும்
உடல் பலியாகிப்
போகிறது - வலிகளுடன்...

கலைந்த ஆடைகளுடன்
புரட்டிப் போடும்
கணங்களில் - சுயமும் காயப்பட்டு
குருதியில் நனைகிறது.

எதுவித எத்தனங்களுக்கும்
உட்படாத வாழ்க்கை
எதுமற்றுக் கிடக்கிறது
வெறுமையுடன்...

ஒதுக்கல்கள்

ஒத்துப் போகும் நிலை
யாருக்கு வேண்டும்
எப்படித்தான் - நல்லவராய் நடந்தாலும்
சில ஒதுக்கல்கள்
இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

பணிக்களங்களில் கூட
பதவிநிலை சார்ந்தோர்
அகங்களிலும் சில நேரங்கள்
ஓரங்கட்டும் நிலையே
துருத்தி நிற்கின்றது.

சுயநலங்களுக்காய்
அனுசரித்தல் கூட
ஓருவகை விபசாரந்தான்

இருண்மை தேங்கிய
உள்ளங்களின் பூச்சுக்கள்
உதிர்ந்தழிந்து போக

நிஜரூபத்தை காலம்
தோலுரித்துக் காட்டும்

எமக்கான அப்பங்கள்

ஓ! இறைவனே!

சர்வ வியாபகம் உள்ளவரே!

நீர் எமக்களித்த அப்பங்கள்

தட்டிப் பறிக்கப்படுகின்றன.

வானரங்களும், காக்கைகளும்

மலிந்து வாழும் ஊரில்

ஒரு துண்டு அப்பத்திற்காய்

ஏங்கித் தவிக்கின்றோம்.

அன்று தந்த திராட்சை ரசம் கூட

எமக்கு ஊக்கியாக இருந்தது.

எமது உறவுகளின் பசளையில்

விளைந்த திராட்சை ரசத்தில்

குருதியின் நெடியே வீச்கின்றது.

ஓ! மேலான இரக்க முடையவரே!

எமக்கான அப்பத்தையும் ரசத்தையும்

நீரே தந்து மீட்சி அருளும்

அந்திமத்தை நோக்கி நகரும்

எம் இருப்பிற்கு ஆதாரமாய்

நின் திரு அவதாரத்தினை நிகழ்த்திக் காட்டும்.

விஷக்கோப்பைகள்

கொள்கைகளின் இடைவெளியில்
கறையான்கள் புற்றெடுக்கின்றன.
பற்றுக்கள் கால நீட்சியில்
கொடிய நாகங்களின்
இருப்பிடமாகின்றன.

அதிகாரத்தின் கற்களினால்
கட்டப்பட்ட மாளிகையின்
சவர்களில் குருதிபடிந்திருக்கும்.
பாமரர்களால் அணுக முடியாத
மாளிகையினை நாகங்கள்
பாதுகாத்து வருகின்றன.

விஷத்தினை உற்பத்தியாக்கி
மக்களுக்கு விநியோகிக்க
செயல்திட்டம் அரங்கேறும்

குடிநீருக்காய் அந்தரிக்கும்
மக்களின் கைகளில்
விஷக் கோப்பைகள்...

பறவையின் அழுகுரல்

உன் மென்னுடல்
தடவுவதற்காக
பறவையின் - சிறகினைப் பிடுங்குகின்றேன்.

குருதி வடியும்
பறவையின் - அழுகுரல் செவியில்
அனுங்கலாய்க் கேட்கின்றது.

உன் ஆனந்தச் சிரிப்பில்
அழுகுரல் - அமிழ்ந்து போகிறது.

நீ திறந்து காட்டும்
அதிசயத்திற்காய்
காத்திருக்கின்றேன்.

உன் புலன்கள்
யாவும் - என்னை கடந்து
செல்கின்றன.

என் காதில் இப்போது
பறவையின் அழுகுரல்
மட்டும் பலமாய் கேட்கிறது.

கனவுகளில் மட்டும் வாழும் பெண்

இவளின் கனவுகள்
இருப்பின் சுவடுகளைப்
பற்றி நிற்கின்றன.

கனவுகள் வேர்பரப்பி
வாழ்வின் ஆழம்வரை
ஊடுருவி நிலைக்கின்றன

இவளின் கனவுகளுக்காய்
அந்திப் பூக்கள் - நிதமும்
கட்டியம் கூறுகின்றன;

இரவுக் கோட்டையின்
கதவுகள் திறக்கும் வேளை
வரவேற்கும் இராஜுமாரன்

புரவியின் கடிவாளம்
இவள் கையின் அதிகாரத்தைப்
பறை சாற்றி நிற்கும்

இவளின் இராஜ்யத்தில்

நகங்கள் பிடிங்கப்பட்ட

ஙைக்கஞ்சன் ஆண்கள் -

அந்தரங்கங்களை கீற முடியாதபடி

உலா வருகின்றனர்.

இவள் சுட்டும் வழியிலே

பணி செய்யக் காத்திருக்கும்

ஏவலாட்கள்;

அகலிக்கும் கால்கள் கூட

அவளின் அனுமதியோடு தான்

சேவல்களின் கூவல்களில்

நடசத்திரப் பூக்கள்

உதிர்கின்ற பொழுதில்

சூரியனின் முட்கதிர்களின்,

தகிப்புடன் -

இவளின் கனவுகள் கலையும்

ஒக்கோக மாநி

-கலைமுகம் (இதழ் - 58)

நோய் காவிகள்

காற்று கனமாக
இருக்கிறது.
கலந்திருக்கும்
நுண் அங்கிகள்
நோய்களைக்
காவி வருகின்றன.

பலமற்ற உடல்கள்
தாங்கும் சக்தியை
இழந்து நிற்கின்றன.

கதிர் வீச்சு இயந்திரத்தால்
காண முடியாத நோய்கள்
மனித உடல்களில்
பரவிப் பெருகுகின்றன.

நச்சு நீர்ச் சுனைகளாய்
தூர் எண்ணங்கள் ஊற்றெடுத்து
இழிநிலைக்கு உந்தும் -
கோரமனம் கொண்ட
நோய்கள்....

வலிகளைத் தருகின்ற
உலர்ந்த சொற்களால்
வீசப்படும் கணைகளும்
காயங்களை ஏற்படுத்தி
நோய்மைப்படுத்துகின்றன.

நோய்க் கூறுகள்
முனைப்புப் பெற்று
துயர் தருகின்றன,
மீளமுடியாதவாறு...

- ஞானம்

கிருளில் பயிர் செய்பவர்கள்

வெளிச்சம் போர்த்திய நாட்களில்
விளைவுடன் - நிலங்கள்
தாய்மைப் பொலிவுடன்
பூத்துக் குலுங்கின.

மெதுமெதுவாய்ச் சூழ்ந்த
இரவுகளில் - வேர்கள்
சிறிது சிறிதாக வெட்டப்பட்டு
கோரமாய் மூளியாகின.

நீரூம் காலங்களில் கணுவிட்ட
வேர்களும் - இடம் மாறித
துளிர்த்தும் கருக்கப்பட்டன.

கனிமங்களாற்ற நிலங்கள்
வளமிழுந்து வெப்பம்
பெருமூச்சை உமிழ்கின்றன.

மனித எச்சங்களின்
கூட்டுப் பசளையுடன்
விளைவை ஏற்படுத்த
புதிய யுத்திகளுக்காய் காத்திருக்கும்...

புன்னைகை

புன்னைகயைச் சுமந்து
செல்கின்றோம்
கிராமங்கள் தோறும்
விற்பனைக்காக...

அழுது வடியும் கிராமங்கள்
புன்னைகயை வாங்க
இயலாது தவிக்கின்றன.

புன்னைகை, கிராமங்களில்
மலிந்து கிடந்ததாகவும்,
புன்னைகை வரண்ட -
நிலங்களோடு புதையுண்டதாகவும்
விசனிக்கும் மக்கள்...

கிராமத்தின் வாசலில்
கைக்குழந்தையுடன்
சிறு பெண்
புன்னைகை தொலைத்த
முகத்துடன்.

விலை கொடுத்து
வாங்க முடியாத
புன்னகைக்கான பேரங்கள்
செயலற்றுப் போகின்றன.

புன்னகை சுமந்த படகுகள்
கரைசேர முடியாமல்
கடலில் அமிழ்ந்ததால்
வெறும் வலைகளை
நீவும் மீனவர்கள்,
இறுகிய முகங்களுடன்...

கொண்டு சென்ற
புன்னகையை விற்க முடியாது
திரும்புகின்றோம் சமைகளோடு...

- ஜீவந்தி (தேழி -58)

இலுப்பை மரங்களும்...
வெளவால்களும்...

கிராமங்கள் இப்போது
இலுப்பைப் பூ வாசனையை
முகராதிருக்கின்றன.
மரங்களின் அடியில்
விதைகள் தேடியபடி
விரயமாகும் காலங்கள்;

வெளவால்கள் கக்கிய,
விதைகள் பொறுக்கி
விளையாடிய காலங்கள்
வெறிதாகிப் போயின.

இருளகல ஒளியேற்ற
விதைகள் சேர்த்ததுவும்,
வடித்த எண்ணெயும்
தீபமேற்றாது வீணானதுவும்
இயலாமையின் பதிவுகளாய்...

இலுப்பை பழுத்தால்
வெளவால்கள் வருமெனக்
காத்திருந்த காலம் கூடக்

கனவாய்க் கலைந்ததுவும்;

வெளவால்கள் வராமல்
வந்த, வல்லூறுகளால்
இளந்தளிர்கள் கசங்கி
மரங்களும் சிறைந்து
வேரறுந்து வீழ்ந்ததுவும்,
அழியாத புள்ளிகளாக...

மீண்டும் துளிர்க்கும்
மரங்களை நோக்கி
தூரதேசத்துப் பறவைகளும்...

- ஞானம்

பசி

கனிவுப் பேச்சில்
காமம் துளிர்க்கிறது;

பாதி இரவின்,
கனத்த இருள்
தனித்துக் கிடக்க,
தூண்டிய திரியில்
பற்றிய நெருப்பால்,
சிறிது வெளிச்சம்
கடந்து போகிறது;

மீதி இரவில்
வெறும் வயிற்றில்
சிறுகுகள் படபடக்கும்;
காமம் தொலைந்த
நாளின் விடியலில்
வெளிச்சத்தை நோக்கி
வயிற்றினைத் திறந்தவாறு...

தராசு

காலக் கணக்கின்
வழுக்களினால்
உயிர்கள் காவு
கொள்ளப்படுகின்றன.

கரந்துறையும்
கால தூதர்களின்
கையில் சிறைப்பட்டு
உயிர்கள்,
காற்றில் கரைகின்றன.

முள் ஒடிந்து,
துருவேறிய தராசுடன்
நீதி தேவதையும்,
காலக் கணக்கின்றி
கண் மூடித்
துயில்கின்றாள்.

தீர்க்க முடியாத சமன்பாடுகள்

வகைப்படுத்த முடியாத
கணக்குகளினால்
மனம் சஞ்சலமடைகின்றது.

தீர்க்க முடியாத
சமன்பாடுகளாய்
காலங் கடந்த
நிலுவைகள் -
முடிவிலியாகச்
சுமையைச் சேர்க்கும்.

யுத்த காலங்களில்
கிழிந்து போன
பக்கங்களின் கணக்குகள்
சீர் செய்ய முடியாதவாறு
துன்பமேற்றும்.

இழப்புக்களைக் காட்டும்
வரைபடங்களின் எல்லை
இன்னும்... இன்னும்...
நீண்டு போய்க் கொண்டிருக்கும்

வெப்பம்

மேகத்தின் ஸ்கலிதத்தை
எதிர்பார்த்த,
குளங்கள்,
வரண்டு கிடக்கும்.

விரகதாபத்தால் ஏங்கும்
தாமரைகள்,
வாடிச்சோரும்.

மீனுக்காய் காத்திருக்கும்
கொக்குகள்,
புழுக்களை இரையாக்கும்.

கூடல் விரும்பாத
மேகங்கள்
பத்தும் பலவுமாய்
உடைவுபடும்.

இரவுத்தேவதைகளின்
குளிரணைப்பில்,
இளநிலவு மட்டும்
குளிர்மை தரும்.

துயர் கவியும் இசை

பிரபஞ்ச வெளியில்
அற்புத இசையொன்றினைத்
தேடி அலைகின்றேன்.

ஒவ்வொரு
அலைவரிசையையும்
துருவிக் கேட்கின்றேன்.
நான் தேடும் அற்புத இசை
எங்கோ மறைந்து கிடக்கின்றது.

துருவிய
அலைவீச்சில்
மகனைப் பிரிந்த தாயின் -
ஸங்க குரல்
நெஞ்சைப் பிளக்கின்றது.

அன்னை தந்தையை
அகாலமாக இழந்த
பிஞ்சு மகவொன்றின்
இன்னொரு குரல் -
செவிசேர்கிறது.

ஒவ்வொரு அலையிலும்
இதேவிதமான ஒலிகள்
அச்சத்துடன் கூடியதாய்...

தவிப்புக்கொள்ளும் மனம்
சுருங்கிக் கொள்கிறது.
அற்புத இசையின் தாபம்
அடங்கிக் கொள்ள
துயரிசை கவிகின்றது.

உணர்வுகள்

மனதினில் கிளர்ந்து
மகிழ்ச்சியில் திணொத்து
தனிமையில் நினெத்து
தாபத்தால் குழைந்து
பிரிவினில் வருந்தி
விரிவுறும் கற்பனை
வெளியினில் பறந்து
வளமிகு வாழ்விற்கு)
தளமது அமைக்கும்
உள மகிழ் காதல்
உயர்வுடன் சூடி
உணர்வினில் வாழும்

- வஸ்புரி

மொட்டாக்குகள்

நெருங்கி வரும்
சுணைகளற்ற மலைகளினால்
அச்சம் ஏற்படுகிறது

இரசாயன மூலகங்கள்
காலாவதியாய் போய்விட்டதால்
தகர்க்க முடியாமல்
புதிய ஏற்பாடுகளுடன்
மொட்டாக்கினுள் கைகாட்டி
மகிழ்ந்து இருக்கின்றோம்

புதிதாக வளர்ந்து வளர்ந்து
நிலங்களை ஆக்கிரமிக்கும்
மலைகளால் எதுவுமே
மாற்றமுடியாத நிலை

மொட்டாக்குகள் ஒரு நாள்
பிரிக்கப்படும் வேளையில்
முகங்களில் இறுக்கங்கள்
மட்டும் - எஞ்சிக் கிடக்கும்

நம்பிக்கைகள்

பிரித்தறிய முடியாத வலிகளுடன்
நாடி நரம்புகள் தளர்ந்து கிடக்கின்றன

செலுத்தப்பட்ட குழாய்களுடனும்
தகர்க்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளுடனும்
உயிர் எங்கோ ஒளிந்து கிடக்கிறது.
தேடித்தேடி ஊசி முனைகளால்
உயிர் காக்க விழையும்
நவீன மருத்துவ யுக்திகள்

இலக்கியம், சமூகம், மதம், இனம்
எல்லாம் ஒரு புள்ளியில் அடங்கி விட
தேவதூதர்களாய் வைத்தியர்களின்
பிரசன்னம் மட்டும்
ஆசவாசமளிக்கும்

நினைவின் மீள்சூழற்சியில்
புள்ளிகளும் மெதுமெதுவாக விரிந்து
நிலை உலகிற்கு அழைக்கும்.

நகர்வு

கடக்க முடியாதவாறு
உறைந்து கிடக்கிறது
வாழ்வு.

ஓவ்வொரு படியிலும்
ஏதோவொரு தடைக்கல்
நகர்வைத் தடுக்கிறது.

சிறிய நீக்கல்
கிடைக்காதா என
முயற்சிக்கின்றேன்.

மனம் உந்தினாலும்
கால்கள் கிட்டித்தபடி
முடங்கி நிற்கின்றன.

உருவற்றதொன்று
உடனிருந்து தடுக்க
எதுவுமே செய்யத்
தோன்றாத இருப்புடனான
வாழ்வு.

தீக்கங்குகள்

பெருநிலக் காட்டினில்
மூண்ட தீக்கங்குகள்
எங்கும் வியாபிக்கின்றன;

எரிதழிலின் மூச்சால்
காடுகள் எரிந்தன
களனிகள் கரிந்தன
மாடுகள் பொசுங்கின
தொழில்பாடுகள்
நலிந்தன.

நீண்ட வனவாசகாலத்தில்
பெண்கள் குளித்த தீயில்
கற்பின் இருப்பு தெரிகிறது.
இங்கோ,

வனசவாசத்தின் பின்னதாக,
தீக்கங்குகள் குழ்ந்தபடி
நம்குலப் பெண்கள்
நாளொரு வண்ணம்
தங்களைப் பொசுக்கியவாறு...

பிஞ்சகளை பறிகொடுத்த
தாய் மனதின் தீயும்
வாழ்வற்ற அபஸைகளின்,
வறுமைத்தீயும்
பதியைத் தொலைத்த
பாவையர் நெஞ்சத்தீயும்,
ஆக்கிரமிப்பில் ஆட்பட்டோர்
அவலத்தீயும்,
உமியின் கீழ்த்தீயாகக்
கனன்ற படி;
சூழும் தீக்கங்குகளில்
பொய்மைகள் யாவும்
வெந்து நீறாகும்.

-ஞானம்

நினைவுக்குறிப்புகள்

இந்தக் கால்கள்
வெற்றி இலக்குகளை
சான்று பகர்கின்றன;
காட்சி அலுமாரியில்
மெளன சாட்சிகளாய்
வரலாற்றினைப் பேசும்
ஜடப்பொருட்களாக
விருதுகள்;

எத்தனையோ கண்களின்
காட்சிப் பொருளாக
கால்களின் வீச்சுகள்
உச்சத்தை தொட்டன;

கை சுழற்றிய
பந்தின் சூட்சுமத்தால்
வீழ்த்திய இலக்குகள்
இலாவகமாய்...

பாராட்டும் பத்திரங்களும்
காலடியில் சூவிந்தன

கால்கள் எற்றியபடி
இறுமாப்புடன் கடந்த
பொழுதுகள்;

ஒரு பார்வையாளனாய்
கைகால் மரத்துப் போய்
தெருவோரம் நிற்கின்றேன்;
பலபேரின் பார்வைகள்
மொய்த்து விலகுகின்றன.

கடந்து போன வாழ்வும்
மைதானமும் புகை படிந்த
சித்திரங்களாய்;

விளையாட்டு வீரனாய்
பதிந்தவை யாவும்
வீரம் களைந்த
போக்கு களமாய் மாறி...

(இனிய நண்பன் அகஸ்ரினுக்கு)

அதிர்வுகள்

அதிர்வுகளால் வாழ்வின்
அத்திபாரங்கள் நகர்கின்றன.
அதிரவு மானியாலும்
அளக்க முடியாத
அதிர்வுகள் - நாடி நரம்புகளில்
விரவிக் கிடக்கின்றன.

கெல்லி ஏறியப்பட்ட
வாழ்வின் துணுக்குகளில்
ஒட்டியிருக்கும் அதிர்வுகளால்
சமநிலை தவறிப் போகின்றது.

சருகாகிக் கிடக்கும்
மனம் சூடக் - காற்றில் பறக்க
எத்தனிக்கின்றது.

நீள்கின்ற பார்வையில்
துரத்தி வருகின்ற அதிர்வுகளை
எதிர் கொள்ளவியலாது
வாழ்வு அந்தாரிக்கின்றது.
நிலங்களும் சூடத்தான்....

- ஜீவநுதி (7ஆவது ஆண்டுமெலர்)

நிறங்கள்

நிறங்களோடு பிறந்தோம்
நிறங்களோடு வாழ்ந்தோம்
நிறங்கள் தாம் சேர்த்தன
நிறங்கள்தாம் ஆண்டன
நிறங்கள் தாம் பிரித்தன
நிறக்குருடு எமக்கில்லை
இருப்பினும்,
நிறங்களுடன் ஒவ்வாமையுண்டு
இனிமேலும்;
நிறமற்று வாழ விழைகின்றோம்
நீரினைப்போல;

செவ்வானமும் செம்மலர்களும்
மனதிற்கு வந்தமை தாம்;
நடந்தேறிய கோரநாட்களும்
குருதியின் நினைவையூட்டும்
சிவப்பேறிய அச்சங்களாய்...

நீலக் கடலோரம் நிம்மதி நாடி
நடந்ததுவும்,
நெடுநேரம் நீலவான்

பார்த்துக் களித்ததுவும்
 காலத்தின் நீட்சியில்
 காற்றலையாய் மோதியதும்
 ஆழிப்பேரலையின்
 அனர்த்தங்களாய்,
 அவதியினைத் தந்ததுவும்
 பேரழிவின் நினைவாகி
 பெருந்துயர் சுமக்கும்
 பச்சை நிலம் விரிக்கும்
 வயல்களும் தோட்டங்களும்
 பயந்தரு அடர் காடுகளும்
 பசுமையை மனதிலூட்டும்
 பச்சைச்சீருடைகள் படுத்திய
 துன்ப சாட்சியங்கள்
 பாதகத்தின் விளைவாயுறையும்...

மஞ்சளை மங்கலமென்று
 மாதவத்தோர் சொன்னதுண்டு
 மா அதம் செய்வோர்
 மஞ்சளை போர்த்தியுடல்
 மறைத்து, நஞ்சஸ்ற்றார்;
 பெண்ணூடல் மேயும்
 பித்தராயும் ஆனார்
 சீலமே அற்றோர் தம்மால்
 சீரழிவொன்றே நேரும்.

தெய்வீக ஆழகைச் சேர்க்கும்
 வெண்புறாவும் வெண்தாமரையும்

சமாதான சமிக்ஞை காட்டும்
தொலைந்த வாழ்வின்
சோகத்தின் பிம்பங்களாய்
தோற்றந்தரு விதவைகள்
உடல் போர்த்திய
வெள்ளை ஆடைகள்
வேதனையாய் விரக்தியூட்டும்

நிறங்களினுரடான ஒவ்வாமை
உதிர்ப்புக்களோடு...
நிறமற்று வாழ விழைகின்றோம்
நீரினைப் போல...

உறக்கம்

ஆழந்த உறக்கம்
எனக்குப் பிடிக்கிறது;
விழிப்பிலும் பார்க்க;

நீண்ட துயில்
மரணம் எனவும்
ஜனனம் விழிப்பு
எனவும் யாரோ
சூறிய ஞாபகம்;
ஆனாலும்
உறக்கம் என்னை
விழிக்கச் செய்கிறது;
உறங்கிய நிலையில்
காண்பவை எல்லாம்
தேடலாய் விரிகிறது;

உடுக்களின் மண்டலத்தில்
நீரினைத் தேடுகிறேன்
காடுகள் மலைகளில்
தேவதைகள் வருகின்றன
சரசமாடிய படி;

வானவில்லை வளைத்து
 அம்பினை எய்கின்றேன்
 அம்பு பாய்ந்து
 மாலையாய் விழுகிறது.

மாலைகள் நடுவே
 பிணமாயும் காண்கின்றேன்
 சூடி அழுவோர்
 சூரல்களும் கேட்கின்றன;
 வேறு உலகத்தின்
 அண்மையும் தெரிகிறது
 கபாலமும் என்பும்
 மாலையாய் கோர்த்தோர்
 கைதட்டி ஆர்ப்பரிக்கும்
 ஒலிகளும் மோதுகின்றன

விழிப்பு வராதபடி
 கண்கள் இறுகிக் கொள்ள
 ஆட்கொள்ளும் உறக்கத்துடன்
 தொடர்ந்திடும் நாட்கள்...

சமனிலிகள்

உருகிய தார் போல
உள்ளம் கொதிக்கிறது
மனித நேயத்தை
நோக்கியவாறு
நீண்ட பயணம்
தொடர்கிறது...

இழந்தவை யாவும்
பொருட்டாகத்
தெரியவில்லை.

கூடிக் கொடி பிடித்து
கொள்கை வழி நின்றதுவும்
சங்கம் பல சமைத்து
சாதனைகள் செய்ததுவும்;

உன் அம்மாவின்
கையால் நானும் என் அம்மாவின்
கையால் நீயும் உணவு ஏந்தி
உண்டதுவும்,
ஓரே பாயில்

உறக்க மின்றிக்
கதைகள் பேசியதும்
ஒரே எதிரியினை
இலக்கு வைத்து
நோக்கியதுவும்
இன்று போல்
இருக்கிறது;

நீ இன்று தேசம்
கடந்து நிற்கின்றாய்;

யுத்தத்தின் கொடு பிடியில்
கிராமத்திற்கு நீ வருவாய்
உன் பேச்சுரைப்பில்
எடுப்பட்டோர்
எத்தனைபேர்
வாக்கு வசீகரத்தால்
வசப்பட்ட எம் நங்கை
வாழ்வற்று ஏதிலியாய்
வகை தெரியாது
நிற்கின்றாள்...

சமர் நடந்தபோது
சமத்துவம் பேசியதுவும்.
சமர் முடிந்தபோது
சமனிலை தவறியதுவும்
சாத்திரங்கள் ஒதியதா?

இன்று உன் பெற்றோர்
 இயம்பும் ஏற்றத்தாழ்வு
 அன்று தொலைந்ததெங்கே
 நின்னைக் கரம் பற்ற
 இலட்சங்கள் தேடி வரும்.

பிள்ளையும் பாலாயும்

கொள்கை வகுத்தென்ன?
 குலங்கள் ஒன்றே யென
 கோஷங்கள் எழுப்பியென்ன?
 பணமில்லா வாழ்வு
 பலமற்றதேயாகி
 நிலை தடுமாறி நிற்கும்
 எம் நங்கை...
 இவளின் நீண்ட பயணம்
 மனிதநேயத்தை தேடி...

இலுப்பை மரங்கள்

இலுப்பை மரங்களினடியில்
 விதைகள் தேடி அலைகின்றோம்;
 வெளவால்கள் கக்கிய
 விதைகள் பொறுக்கி விளையாடிய காலங்கள்
 வெறுமையாகிப் போயின;
 விடியலுக்காய் தீபமேற்ற
 விதைகள் சேர்த்ததுவும்
 ஊற்றிய எண்ணெயும்
 தீபமேற்றாது வீடுகள் யாவும்
 வரலாற்றுப் பதிவுகளாய்
 இலுப்பை பழுத்தால்
 வெளவால்கள் வருமெனக்
 காத்திருந்த காலம் கூட
 கனவாய்க் கலைந்ததுவும்;
 வெளவால்கள் வராமல்
 வந்த வல்லூறுகளால்
 மரங்கள் சிதைந்ததுவும்,
 இளந்தளிர்களும் கசங்கிய
 இருப்பினைக் கேள்வியாக்கியபடி...
 மீண்டும் துளிர்க்கும் மரங்கள் நோக்கிய
 செந்நிறப் பறவைகளும்
 மெதுகூடுகளை நோக்கியவாறு...

இருவேறுஉலகம்

தெறிக்கும் ஓளிப்பரப்பில்
விருந்து நடக்கிறது.

வெஞ்சனம் தடவிய
மார்பும் தொடையும்
வயிறும் - கோப்பைகளில்
பரவிக் கிடக்கின்றன.

விதவிதமாய் சுவையூட்டும்

பட்சணங்கள் - நீராய்
நாவில் ஊற்றெடுக்கும்

மார்பு, தொடை, வயிறு
தெரியும் பெண்கள்
இடை பற்றியவாறு
விருந்து தொடரும்

மாதர்களின் மயக்கம்
போதையூட்ட
மதுவும் ஜீவநீரும்
வழிந்து போகிறது.
மிதமிஞ்சிய போதையில்
உணவும் விரயமாகும்.

எஞ்சிய பதார்த்தங்கள்
கழிவகற்றும் வாகனங்களில்
ஏற்றி வீசப்படுகிறது.

அந்தகாரம் சூழும்
இன்னோரிடத்தில்
மரணம் உந்தும்
வலியோடு
ஒட்டிய வயிறும்
முன் துருத்திய விலாவும்
எலும்புக்கோர்வைகளாய்;
பாதங்கள் அசைக்கவியலாத
தவழ்ந்திடும் மனிதர்கள்

வற்றிய மார்பில்
காம்பினெந்த தேடும்
சூழந்தைகள் -
சுவையறியா நா
உணர்வற்றுப் போகிறது.

பற்றி எரியும் சூம்பி
பதைபதைக்க,
ஏந்திய தட்டுக்களில்
ஏதாவது விழுமென
ஏங்கி ஏங்கிக
காலம் கழிகிறது.

கருக்கு

மரணவாசல் தவிர்ந்த
எல்லா வழிகளும்
அடைபட்டுக்கிடக்கின்றன
உருக்குலைந்த உடல்
ஒட்டிக்கிடக்கிறது

செருக்கழிந்த மனம்
அசைபோடுகிறது;
நியம வழி நடந்து
தேடிய தேட்டங்கள்
அர்த்தமற்றவையாய்....

விழிந்ரகடையோரம்
தேங்கிய நிலை,
துயரினைப் பறைசாற்றும்.
படுக்கை அருகே
பந்துகளின் துருவல்கள்
சூரம்பாய் பாய்கின்றன:

“இன்னும் எத்தனை நாள்
இழுபட்டுக் கிடக்கும்”

சொற்கள் காதில்
அறைகின்றன.

“சொத்தின் மேல் ஆசை
ஏங்கித் தவிக்கின்றது”
இன்னொரு அக்கினிச்
சொரியல் -
செவியில் கேட்கிறது.

பற்றோழித்துப் பல காலம்
நகர்ந்து விட்டாலும்
உற்றாரும் மற்றவரும்
என்னி நகையாட
இதுதான் தருணமா?
என
ஏக்கம் குமையும்.

கருக்கின் முனைகள் போல
கீறும் சொற்களுடன்
எத்தனை நாட்கள்
இன்னும்... இன்னும்...

'முப்பத்தி ஏழு வருட அரசேவை அனுபவம் மனங்கூச வைக்கும் சிறுமைகளும் ஏமாற்றங்களும் மிக்க வாழ்வு தந்த தரிசனம், வாசிப்பின் பேராய் லித்த பின்புல சீச்சு, என்பன என்னை 'எழுது எழுது' எனத் தூண்டன.' எனக் கவுறும் வே.ஜ. வரதராஜனது ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் மரபு சார்ந்தவை, பக்திச்சவை மிக்கவை.

இவருடைய 'என்கடன்' கவிதைத் தொகுதியிலும் வெளிவர இருக்கும் 'தீக்கங்குகள்' தொகுதியிலும் உள்ள கவிதைகள் மரபை உடைத்துக் கொண்டு நவீனத்துவப் பிழப்புடன் முகிழ்ந்தவையாகும்.

சராசரியான நடுத்தரக் குடும்பப் பின்புலத்தில் தோன்றிய வரதன் - தன்னைச் சூழ உள்ள மனிதர்களை, அவர் தம் உறவுகளை, உணர்வுகளை கையகப்படுத்தி அரிய கவிதைகள் பலதை நமக்குத் தந்துள்ளார். அத்துடன், அரசு உத்தி யோகம் தந்த அனுபவங்களையும் சமூக நிலைப்பட்ட தாக்க வலுவுடன் இவரால் தர முடிந்திருக்கிறது.

இவரது அண்மைக்காலக் கவிதைகள் துல்லிய மானவை; பாடமச்செழுமையுடன் நவீன கவிதைக்கே உரிய சகல பண்புகளையும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

'வாசிப்பும் ரசனையுமே' தனது வாழ்வின் பேராகக் கருதி வாழ்ந்து வந்த இவ்வரிய மனிதரின் சடுதியான முடிவு மிகுந்த துயரத்தை தருகிறது. இவரது இழப்பு தமிழுக்கும் தமிழ் ரசனைக்கும் ஏற்பட்ட தவக்குறையாகும்.

- க.சட்டநாதன் -